

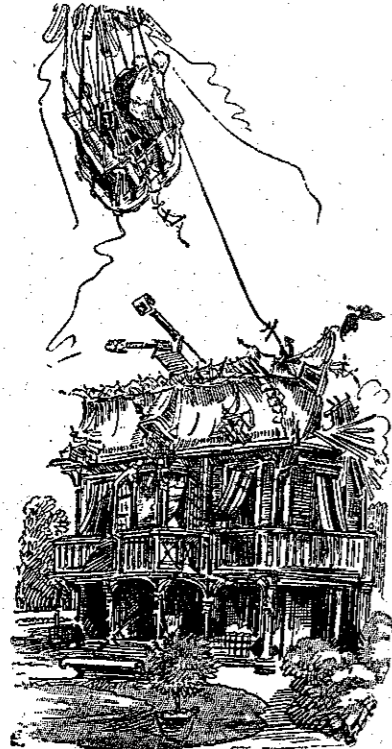

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 373)

Τὸ Ὀρθόπτερον, ἀεροποροῦν ὀλονέν, εὐρέθῃ ἐξαίφνης ἄνωθεν κομψοῦ ἀγροτικῆς οἰκίσκου, ξυλίνου καὶ μονορόφου. Πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ἐπὶ τριῶν λοφίσκων τεχνητῶν, ἠγείροντο τρεῖς ἀνεμόμυλοι μὲ κωνοειδεῖς κορυφάς, μὲ τετραγώνους κορυμμοὺς καὶ μὲ κανονικὰς πτέρυγας, τόσον κομψοὶ καὶ χαριτωμένοι ἐν τῷ συνόλω των, ὥστε ἐνδιμίζεις ὅτι εἶνε ψευτικοί. Ἀκάματοι καὶ ταχεῖς ἐστρέφοντο ὑπὸ τὸν βίαιον ἐκεῖνον ἄνεμον, ἐνῶ ὁ χαριτωμένος οἰκίσκος ἐφάνετο ὡς νὰ ἐμαρτυροῦν τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ ὁ Πέτρος, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ σκαφιδίου. Ἄλλ' ὁ ἐκ τῆς ἀγκυροβολήσεως συγκλονισμὸς τοῦ ἀεροστάτου ὑπῆρξε τόσῳ βίαιος, ὥστε τὸ σκαφιδίον ἀνετράπη, καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, μολοντί καλά πιασμένοι, ἐκινήθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέπεσαν μὲ τεταμένης χεῖρας καὶ πόδας, ὡς νομίσματα πού τα στρήφουν, πρῶτον γράμμα τὰ ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνεμομύλων, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπειτα κορῶνα κατὰ γῆς. Ὡ, τοὺς δυστυχημένους! . . .

«Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ συνεπάρῃ ἡ καταρραμένη ἄγκυρα ἀπὸ τὴν στέγην, τὸ συνεπῆρε.» (Σελ. 380, στ.λ.α.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΠΡΑΣΙΝΩΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ, ΜΕ ΧΥΣΟΚΕΝΤΗΤΑ ΟΙΚΟΣΗΜΑ

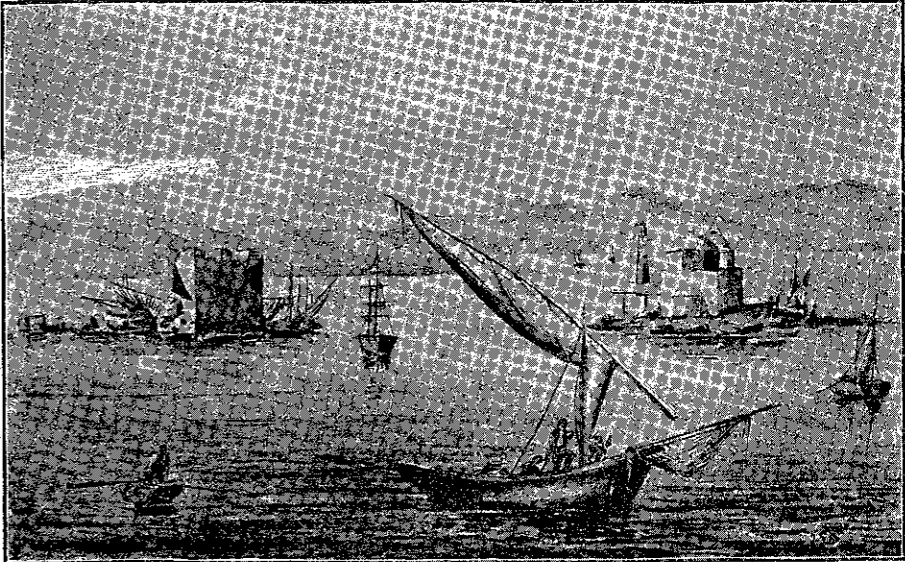
Ὅταν συμβῆ κανὲν δυστύχημα ὑπὸ τὴν στέγην σας ἢ ἐπὶ τῆς στέγης σας ἢ ἐξ αἰτίας τῆς στέγης σας, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ καθήσετε εἰς τὴν ἡσυγίαν σας καὶ εἰς τὴν πολυθρόναν σας, ἀλλὰ θὰ τρέξετε τοῦλάχιστον νὰ ἰδῆτε. . . Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμαν τώρα καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου. Πρῶτη-πρῶτη, τόσον φοβισμένη ὅσον καὶ περίεργη, ἐβῆκεν ἔξω ἡ ὑπηρετρία μὲ φωνὰς ὄχι πλέον σάν νὰ τὴν ἐμαδοῦσαν, ἀλλὰ σάν νὰ τὴν ἐσοῦδλιζαν. Ἐπειτα κατέβησαν αἱ τρεῖς δεσποινίδες, θρηνοῦσαι, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν ἀξιοπρέπεια. Καὶ τελευταῖος ἐξώρμησεν ὡς ὀπιθοφυλακὴ γηραιὸς τις κύριος, ὑψηλός, εὐρωστος

καὶ σωματώδης, ὁ ὁποῖος ἐμούρμουριζεν ὡς νὰ τὸν ἐξόπνησαν πρὸ τῆς ὥρας του. Αἱ τρεῖς δεσποινίδες, αἱ ὠραῖαι καὶ χαρίεσσαι, ἐπλησίασαν τοὺς δύο νέους καὶ ἐκύψαν ἄνωθεν τῶν πτωμάτων των, διότι ἦσαν πεπεισμένοι πλέον ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των δύο πτώματα. Καὶ ἐνῶ τοὺς ἔκλαιον μὲ μικροὺς-μικροὺς λυγμοὺς, παρετήρουν συγχρόνως πόσον ἦσαν γεαροὶ καὶ ὠραῖοι, καὶ πόσον ἐφάνοντο εὐγενεῖς, μολοντί τὰ ἐνδύματά των ἦσαν παράδοξα καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ, διότι ὁ σωματώδης ἐκεῖνος κύριος, ὁ ἀγουροξυπνημένος, ἐπλησίασε σχεδὸν συγχρόνως, χειρονομῶν μόνος του ὅσον καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἀνεμόμυλοι μὲ τὰ πτερὰ των, καὶ βρυχώμενος τώρα δυνατώτερα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος ἐφόυσκωνε τὰ πανιά των. — Καλὰ μὰς τα κατάφεραν μὲ τὸ διαβολομπαλόνι τοὺς! ἐφώνησε. Καὶ τί νομίζουν; Πῶς θὰ γλυτώσουν ἔτσι, κἀνωνας τοὺς πεθαμένους;» Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἀνήγειραν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκύτταζαν τὸν πατέρα των μὲ βλέμματα ἰκετευτικά. — Ἦτο τῶντι ὁ πατήρ των τριῶν δεσποινίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ δεκαοκταετής ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ δεκαεπταετής, ἡ δὲ τρίτη καστανή καὶ δεκαεξαετής. Ἄλλ' εἶχον καὶ αἱ τρεῖς τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδιαν χάριν. Ἡ μεγαλύτερα ἔλαβε πρώτη τὸ θάρρος νὰντιμετωπίσῃ τὴν πατρικὴν ὀργήν: — Ἄχ, πατέρα! εἶπε. Σὰς βαστά ἡ καρδιά νὰ τοὺς ἀφήσετε σὲ τέτοιαν κατάστασι, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν σας; Πεθαίνουν οἱ δυστυχημένοι, ἂν δὲν εἶνε μάλιστα καὶ πεθαμένοι! — Ἄν εἶνε πεθαμένοι, ἄς τοὺς θάψουν! ἐβρυχήθη ὁ φοβερός πατήρ. Ἄν δὲν εἶνε ἔμως. . . ὦ, ἂν δὲν εἶνε! . . . — Πατερούλη μου, διέκοψε τότε ἡ ξανθὴ. Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε μέσα, νὰ τοὺς περιποιηθῶμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε. Ἴδετε τί καλοὶ ποῦ εἶνε! Οἱ καίμενοι, κάτι θὰ τοὺς ἔσπασε. . . — Τί εἶνε ἢ τί δὲν εἶνε, τί τοὺς ἔσπασε ἢ τί δὲν τοὺς ἔσπασε, αὐτὰ δὲν εἶνε δική σας δουλειά, ἀντεῖπεν ὁ ὑψηλὸς κύριος. Ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω. Ναί, ναί! θὰ τοὺς πᾶρω μέσα, θὰ τοὺς κάμω καλά καὶ θὰ τοὺς κρατήσω! — Ἐξαίρετα, μπαμπά, ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ. — Λαμπρά, μπαμπάκα! ἀνέκραξεν ἡ καστανή. — Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, δεσποινίδες. Ἄν θὰ περιποιηθῶ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, δὲν θὰ το κάμω οὔτε ἀπὸ εὐσπλαγγιαν, οὔτε ἀπὸ φιλανθρωπῆαν θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ζημίας πού μοῦ ἔκαμαν! . . . Ἐγὼ δὲν τάκούω αὐτά!

ΠΟΤΒΑΞΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ίδε φυλλάδιον 32ον σελ. 254.)

Δὲν ἤξευρα, ὅτι τόσῳ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου καταγίνονται καὶ ἐπιδίδουν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁμολογῶ, ὅτι προκηρύττουσα τὸν Διαγωνισμόν, δὲν ἤλπιζα νὰ λάβω οὔτε τόσῳ πολλὰ, οὔτε τόσῳ καλὰ σχέδια. Τὸ ἔκαμα ἀπλῶς πρὸς δοκιμὴν βλέπω δὲ σήμερον μετ' ἀπειροῦ χαρᾶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπιτυγχάνει, καὶ ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Ζωγραφικῆς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ νὰ συστηματοποιηθῶν, ὡς μία ὠραία ἰδέα, ἡ ὁποία θὰ ἔχη πραγματικῶς ὠραία ἀποτελέσματα.

Ο ΔΙΜΗΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ Ἡ βραβευθεῖσα θαλασσογραφία τοῦ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ [Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ μικροσκόπιον 1/2]

Τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἐλπίδα μοι ἐξέφρασε καὶ ὁ φίλος μου κ. Γεώργιος Ροιλῆς, ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην καλλιτέχνης καὶ καθηγγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς παρὰ τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ὁ ὁποῖος, εὐμενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησίν μου, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὑποβληθεῖσας εἰς τὸν Διαγωνισμόν θαλασσογραφίας καὶ νὰ μοι παράσχῃ, βοηθῶν με εἰς τὴν ὄλην κρίσιν, τὰς πεφωτισμένας καὶ αὐθεντικὰς περὶ μᾶς ἐκάστης κρίσεις του. Α' — ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐπὶ τὰ θαλασσογραφίας: τοῦ I. Γ. Ἰωαννίδου, τοῦ «Μικροῦ Διαβόλου», τῆς «Κυανολεύκου Σημαίας», τοῦ «Τρεχαγυρεοπούλου», τοῦ «Ἐωσφόρου», τοῦ «Θαυμαστοῦ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν» καὶ τοῦ Δημητρίου Ν. Νικολαΐδου. Μεταξὺ τῶν σχεδίων τούτων, ὑπάρχουν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀντιγραφαὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, αἱ ὁποῖαι θὰ κατετάσσοντο εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἂν ἦσαν κάπως τεχνι-

κώτεραι. Γενικῶς τὰ σχέδια εἶνε ἀτελεῖ ἢ ἀνεπεξέργαστα. Οἱ θαλασσογράφοι τῆς σειρᾶς ταύτης δεικνύουν ἀπλῶς ὅτι ἀγαποῦν τὴν ζωγραφικὴν. Διὰ τοῦτο ἀργότερα βέβαια θὰ διακριθοῦν. Β' — ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐν ν. α. θαλασσογραφίας: τῆς «Ἀγγρίας Ἀμερικανίδος» (καλαίσθητον τὸ σχέδιον, μὲ πολὺ ζωηρὰν φωτισίαν, κάμνον ἐντόπισιν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ πρωτότυπον) τοῦ «Ἵπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος» (τοπίον παραθαλάσσιον εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὀλόκληρος πόλις εἶνε μᾶλλον ἀντιγραφὴ, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐντεχνος) τῆς «Μελλούσης Καλλιτέχνης» (τῆς ὁποίας ἡ θαλασσογραφία εἶνε γνησία καὶ εὐσυ-

ΝΥΚΤΑ — Νύκτα ἦλθε σκοτεινὴ! . . . Κίκι-ρίκου οἱ πετεινοί, γαίου-γαῦ, οἱ σκύλοι, τρι-τρι-τρί οἱ γρούλλοι, φρού-φρού-φρού ἡ νυκτερίδες μὲ τὰς πτερωτὰς ἀριδὲς κούκου-κούκου ἢ κουκουδάγια τῶν παλιῶν σπιτιῶν τὰ πλάγια τὰ σπιτάκια ὀφθαλιστά, τὰ ματάκια μὰς κλειστά. . . ὡς που νάλλῃ ὁ αὐγερινὸς καὶ νὰ λάμψῃ ὁ οὐρανός, ὅλοι νὰ ξυπνήσωμε. . . τὸν παπποῦ καὶ τὸν πατέρα τῆ γιαιὰ καὶ τὴ μητέρα νὰ γλυκοφιλήσωμε! I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

